

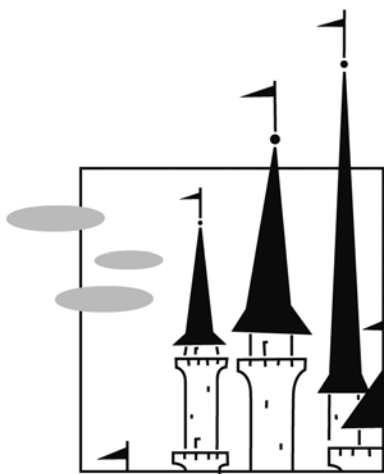
EL MICALET GALÀCTIC

La princesa Totpamí

Carles Cano

Dibuixos de Paco Giménez

1

La princesa

En aquell temps en què les persones encara es comunicaven per carta i sabien llegir els núvols, hi havia una princesa pèl-roja, de pell blanca i pigada, que ho volia tot, la princesa Totpamí.

En realitat es deia Clara, era princesa i tenia a la seua disposició l'enorme tresor de la corona. Per això, tot allò que veia i li agradava ho havia d'aconseguir, fora com fora i al preu que fora. I ai!, si no li compraven o li aconseguien de seguida allò que li entrava pels ulls! A l'acte encetava un plor tan esgarrat, tan exagerat, amb llàgrimes,

mocs, singlots, i udols, que el plor podia durar tota una setmana.

Durant aquesta setmana de plorera no deixava dormir ningú i tot el món acabava demanant, pregant i suplicant al rei Parot (de nom real, Nicolau):

–Per favor, majestat, doneu a la princesa tot el que demane. Que no breme més, que no ho podem suportar.

I son pare, ben consentidor, com que no tenia cap altra criatura ni ulls per a ningú més, la malcriava. D'ací li venia, a la princesa, el malnom de Totpamí.

La princesa vivia, com no podia ser d'una altra manera, en un palau de conte, amb merlets, escales, masmorres, torretes, torricons, i torrasses coronades per gracioses cobertes còniques com si foren de barrets de bruixa. La majoria d'aquelles torres no tenien cap finalitat defensiva. Eren un simple ornament, un caprici arquitectònic.

Una ala sencera d'aquell castell-palau estava ocupada per les estances de Totpamí, que s'escampaven com una taca d'oli. Efectivament, aquell conjunt d'habitacions de la princesa creixia igual

com la massa de pa o de bescuit que elaboraven la parella de pastissers francesos de la cort.

Totpamí havia fet vindre dos pastissers expressament des de París. S'hi havien instal·lat a la cort, i despertaven la gana de totes les dames de companyia que vivien al palau, amb les aromes dels seus croissants, tiramisús i pastissos de crema.

Cada vegada costava més moure's sense entropessar per aquelles estances plenes de tota classe d'andròmines. I és que Totpamí tenia col·leccions senceres de nines, de caixes de música i de maquillatge, de tapissos enrotllats i apilats (perquè ja no cabien penjats)... També col·leccionava tota classe d'espills de mà, de mig cos i de cos sencer, que repetien fins a l'infinit la figura de la princesa, cada vegada més pleneta.

Dos-cents setanta-quatre parells de sabates de taló s'arregleraven als armaris sabaters, i centenars de vestits embotien els prestatges dels robbers.

Al palau, tot el món s'havia acostumat a caminar ajupit i mirant on xafava, perquè del sostre penjaven un gran nombre de gàbies amb par-dalets de colors que armaven una cridadissa de mil dimonis. Una legió de gats d'Angora s'esmo-

lava les ungles en les caríssimes catifes d'Isfahan. Els racons estaven ocupats per baguls i arques plenes de collars, braçalets, joies...

A més, als voltants del palau hi havia quatre estanys de diferents formes plens de peixos de colors. També hi havia un camp per a practicar un esport estrany inventat per un escocés que es deia McGolfin (i que anomenaven golf). El camp de golf tenia els 18 forats reglamentaris, però la princesa no havia jugat mai a golf, ni sabia com es feia, ni pensava aprendre a fer-ho.

La pastisseria era per a ella sola, en exclusiva. I amb això no s'acaba tot, perquè disposava d'un fum de coses més que no sabia ni que tenia i que seria llarg de descriure ací.

Tot i així, la major part del temps s'avorria com un pinyol d'oliva, perquè no sabia què fer amb totes aquelles col·leccions d'objectes inútils.

D'aquesta manera vivia la princesa Totpamí, que, com no sabia què volia, ho demanava tot.

Així anaven les coses al regne de Bonaterra, i així, a força de capricis i plors, havia anat creixent la princesa fins que es va fer una doneta.

Cada dia, s'unflava amb pastissos que feien especialment per a ella Madame de Chantilly i

Pierre de la Pomme Ensucrée, que havien sigut els millors pastissers de tot París. I amb tant de dolç, sense poder evitar-ho, Totpamí estava cada dia més redoneta.

No obstant això, tenia un pretendent, Facund, duc de Meninfòtia, un noble bavallós que sempre que la veia es posava meloset i li feia ullets. Continuament li regalava unes porcellanes coentes i fastigoses que ningú sabia d'on se les treia. Ella, sense dubtar-ho, les llançava per la finestra. Més d'una vegada li les havia trencat al casc mentre se n'anava a cavall. Malgrat això, Facund sempre hi tornava.

La princesa gaudia també de tres jardins diferents, plens de pardals exòtics i papallones de mil colors, un per a cada estació de l'any, excepte l'hivern. Havien fet vindre un jardiner de l'últim confí del món perquè triara específicament les plantes que floriren i estigueren més lluïdores en cadascuna de les estacions. No tenia jardí d'hivern perquè l'avorria tant el blanc i el gris hivernal, que no el pensava fer servir. Per això manà que construïren, en lloc del jardí d'hivern, un parc de jocs per a ella i les seues dames de companyia.

A cadascun dels jardins hi havia un laberint vegetal. Però ara ja no s'atrevia a anar sola pels parcs enjardinats, perquè un dia es va perdre al laberint del jardí d'estiu, i estigué tot el dia sense poder tastar els pastissos de la Chantilly i de La Pomme. Això li va provocar un atac d'ansietat i un plor tan sorollós, que feu que al regne s'esgotaren tots els taps de les orelles. Ella també acabà esgotada, però almenys va aconseguir que la trobaren.

Així doncs, com que ara tampoc passejava pels parcs per por de perdre's, i cada vegada estava més encabotada a engolir aquelles meravelles dolces de la pastisseria francesa, pràcticament no eixia al carrer.

Per al regne era una sort, ja que, com no s'allunyava del palau, no veia coses noves de les quals encapritxar-se i les arques reials no patien tant. Al principi, els pares de la princesa respiraren alleugerits: no haurien de tornar a pujar els impostos per tal de pagar el darrer capritx de la xiqueta. Però, quan passaren dues setmanes sense que la princesa ni eixira al carrer ni de les seues estances, començaren a preocupar-se. Sobretot perquè les safates de pastissos no paraven d'entrar plenes a la seua cambra, i eixien buides en un tres i no res.